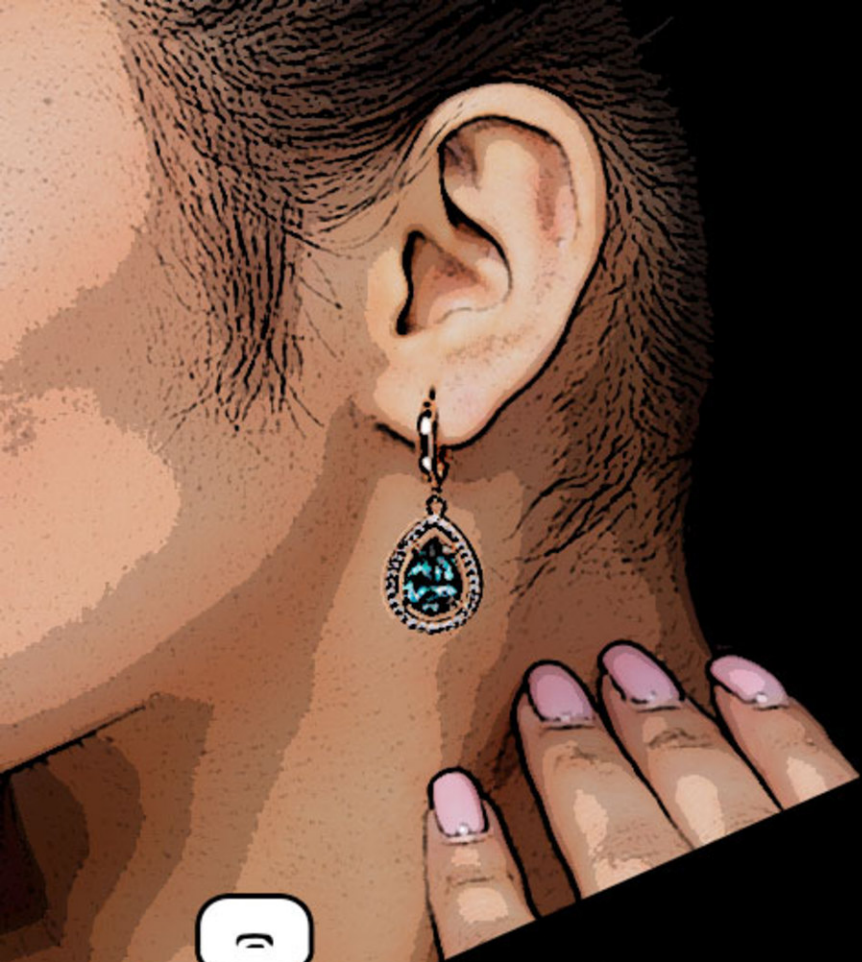

ညိုလေးငယ်

ရွှေဘူးတပ်လေးတစ်ရုံ

(၁)

“ဟဲ့ ဟိုသားဖတွေ ...။ ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ ...။ ခုချိန်ထိ မထကြ သေးဘူးလား။ ထကြတော့ ...။ သူဌေးစည်းစိမ် ခံမနေကြနဲ့ ဟေ့ ... ကို ယ့်ဘဝကိုယ် သိကြ။ နောက်ကျလို့ အလုပ် မသွားရရင်တော့ ညနေစာ ငတ်ဖို့ ပြင်ထား”

ကျွန်မ ထမင်းအိုး ရေငဲ့ရင်း အသားကုန် အော်နိုးပေမဲ့ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး တုတ်တုတ်မျှ လှုပ်မလာကြဘူး။ ဒင်းတို့ သားအဖနဲ့ တော့ စိတ်ညစ်ပါရဲ့ ။ မနက်တိုင်း မနိုးရင် မထဘူး။ ပေပြီး အိပ်နေတော့တာ ကာလနဂါးသေပြီး ဝင်းစားတယ်များ မှတ်ရတယ်။ မနက် ၆ နာရီ ထိုးခါ နီးတောင် ရှိပြီ။ ဒီအချိန်ထိ ဇိမ်ခံပြီး အိပ်နေစရာလား။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာကို ဖြည့်ဖို့ လုပ်ရ ကိုင်ရမယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူဌေးတွေများ မှတ်နေကြလား မသိဘူး။

ပြောရင်တော့ မနက်စောစောစီးစီး ရွှေမိအသံ လူကြားပါရဲ့ ။ မပြောလို့ ကလည်း မရဘူး။ အာပေါက်အောင်နိုးမှ တော်ရုံကျတာ။ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ ထစေချင်တဲ့ သူက အိပ်လို့ ကောင်းတုန်း။ မထစေချင်သေးတဲ့ သုံးနှစ်ရွယ် သမီးလေးက အမေနဲ့ အတူ အစောကြီး လိုက်ထပြီး အနားကပ် နေလိုက်တာများ ထမင်းအိုးရေတောင် ကောင်းကောင်း မငဲ့ရ ။ တဂျီဂျီနဲ့ ဒီမိသားစုနဲ့ စောစောစီးစီး အကုသိုလ်တွေလည်း များ ရပါတယ်။

“ကလင် ... ကလင် ...”

ကျွန်မထမင်းအိုး တစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ဆိုက္ကားဘဲလံသံ ကြားတော့ အိမ်အပြင် လမ်းဘက် လှမ်းဘက် လှမ်းကြည့် လိုက်မိတယ် ။ မိတင်ရီတို့ ယောက်ျားတွေများ အလုပ် ကြိုးစားလိုက်တာ။ ခုချိန်ကြီး ကို ခရီးသည် တင်ပြီး ဆိုက္ကားနဲ့ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ အိမ်က ဆိုက္ကားဆရာ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုဘရိန် နဲ့ တော့ တခြားစီ။ ကိုတော်ချော ကတော့ ခု ချိန်ထိ အိမ်လို့ ကောင်းတုန်း။ ဝီရိယကို မရှိဘူး။ အပျင်းကြီးဖို့ နဲ့ သောက်ဖို့ စားဖို့ ပဲ သိတဲ့ သူ။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီမိသားစု ချောင် လည်တော့မလဲ။

ညနေညနေ ဆိုလည်း အိမ်မရောက်ခင် လမ်းထိပ်က အရက်ဆိုင်မှာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား ချလာသေးတာ။ ပြီးတော့ ဆိုက္ကားနင်းရတာ နေပူ တယ်၊ ပင်ပန်းတယ်၊ ဆိုက္ကားစီးသူတွေရှားပြီး ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီတွေပဲ စီးတော့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ညည်းတွား လိုက်တာလည်း လွန်ရော။ သောက်စားပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်လာတော့ ပြန်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံက သုံးလေး ထောင်ထက် မပိုဘူး။ အံ့နာခ ပေးလိုက်ရင် ဘာမှ ကို မကျန်တော့တာ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မအိပ်ထဲကတောင် စိုက်ရ သေးတဲ့ အထိ။

ပြောရင်တော့ ကျွန်မပဲ မကောင်း ဖြစ်ရပြန်တယ်။ မနက်ကို နေဖင် ထိုးမှ ထ။ ညကသောက်ထားတဲ့ အရက်ရှိန်ကြောင့် ဆိုက္ကားမနင်းနိုင်လို့ နားတဲ့ ရက်က များများ ရယ်။ ဒင်းလုပ်စာ တစ်ခုတည်းသာ မျှော်စားလို့ ကတော့ ကျွန်မတို့ သားအမိတတွေ ငတ်ပြီး သေကြမှာ မြင်ယောင်သေး တယ်။

တော်သေးတာပေါ့။ သားတစ်ယောက်ရှိတာ အမြန်လေး အရွယ် ရောက်လာလို့ ။ သားက ၁၆ နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ် ဆိုပေမဲ့ လူ

ပ်စာတော့ စားရနေပြီ။ ဒါကလည်း ကျွန်မ အစီစဉ်တတ်လို့ ပေါ့။ သူ့အဖေလို စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ သာ ဆိုရင်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်နေဦးမှာ ပဲ။

ရပ်ကွက်ထဲက ပန်းရံအဖွဲ့ထဲ သားကို ထည့်ထားပေးတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ နှစ်ထောင် သုံးထောင်တော့ အသာလေး ရတတ်တယ်။ သားလုပ်စာရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ညနေညနေ ချက်ရောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေး ကြောင့်သာ မိသားစု စာလောက်နေတာ။ စုမိဆောင်းမိတာတော့ မရှိပါဘူး။ ရရ စားစားနဲ့ အချိန်တွေသာ ကုန်သွားတယ်။ ရွှေမိတို့ ဘဝတော့ တစ်နှစ်လာလည်း ဒီပုံ၊ နှစ်နှစ်လာလည်း ဒီပုံနဲ့ မွဲဆဲ၊ စုတ်ဆဲပါပဲ ...။
